

4) W ramach zarzutu czwartego skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim przyjęto w niej założenie, że kontakty między konkurentami nawiązywane poza EOG same w sobie stanowią naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 EOG, tj. niezależnie od tego, czy stanowią one część tego samego jednolitego i ciągłego naruszenia, wraz z kontaktami między konkurentami nawiązanymi na szczeblu siedziby głównej. Porozumienia lub uzgodnione praktyki dotyczące przesyłek towarowych dostarczanych do EOG nie ograniczają konkurencji w ramach EOG, ani nie mają wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Ponadto interwencje rządowe w wielu zainteresowanych państwach wykluczają zastosowanie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3975/87 z dnia 14 grudnia 1987 r. ustanawiające procedurę stosowania reguł konkurencji do przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego (Dz.U. Dz 374, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — British Airways przeciwko Komisji

(Sprawa T-48/11)

(2011/C 80/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Airways plc (Harmondsworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: K. Lasok, QC, R. O'Donoghue, barristers, i B. Louveaux, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej, że skarżąca brała udział w naruszeniu dotyczącym prowizji od dopłat, lub przekazanie sprawy Komisji, aby ponownie rozważyła swą decyzję w tym zakresie;
- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej, że naruszenie skarżącej rozpoczęło się w dniu 22 stycznia 2001 r., i zastąpienie tej daty datą 1 października 2001 r. lub przekazanie sprawy Komisji, aby ponownie rozważyła swą decyzję w tym zakresie;
- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej, że kwestie dotyczące Hong Kongu, Japonii, Indii, Tajlandii, Singapuru, Korei oraz Brazylii naruszały art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy ze Szwajcarią, lub przekazanie sprawy Komisji, aby ponownie rozważyła swą decyzję w tym zakresie;

- uchylenie lub znaczne obniżenie grzywny nałożonej w decyzji na skarżącą, zważywszy na wszystkie okoliczności wspomniane powyżej lub na każdą z nich lub na podstawie nieograniczonego prawa orzekania przysługującego Sądowi;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami, które skarżąca poniosła w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów) w sprawie koordynacji różnych składników ceny pobieranej za usługi lotniczego przewozu towarów na: (i) trasach między lotniskami w EOG; (ii) trasach między lotniskami w UE oraz lotniskami poza EOG; (iii) trasach między lotniskami w państwach EOG, które nie są państwami członkowskimi UE, i państwami trzecimi oraz trasach między lotniskami w UE i Szwajcarii. Stwierdzona w decyzji koordynacja dotyczy dopłaty paliwowej, dopłaty do bezpieczeństwa oraz zapłaty spedytorom prowizji od dopłat.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy opiera się na oczywistych błędach w ocenie i nieodpowiednim uzasadnieniu, jako że Komisja nie przedstawiła wystarczająco dokładnych dowodów na to, że skarżąca brała udział w koordynowaniu zapłaty prowizji od dopłat, i pominęła istotną część znajdujących się w jej posiadaniu dowodów wskazujących na to, że skarżąca nie uczestniczyła w rzeczonym koordynowaniu.
- 2) Zarzut drugi opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu spoczywającego na Komisji obowiązku udowodnienia w sposób wymagany prawem daty, w której naruszenie skarżącej rozpoczęło się. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:
 - przyjęte dowody nie są zgodne z kryteriami dokładności i spójności w odniesieniu do czasu trwania naruszenia;
 - ustalenie Komisji dotyczące daty początkowej jest sprzeczne z zasadą *in dubio pro reo*.
- 3) Zarzut trzeci opiera się na naruszeniach prawa, błędach w zakresie ustaleń faktycznych oraz oczywistych błędach w ocenie, jako że Komisja nie była uprawniona do zastosowania art. 101 TFUE lub art. 53 porozumienia EOG w odniesieniu do sytuacji dotyczącej lotniczych uregulowań prawnych i systemów administracyjnych w Hong Kongu, Japonii, Indiach, Tajlandii, Singapurze, Korei i Brazylii lub nie wykonała swych uprawnień zgodnie z zasadą kurtuazji międzynarodowej lub nie uwzględniła w ogóle albo nie uwzględniła należyte zasady kurtuazji międzynarodowej przy wykonywaniu swych uprawnień.

4) Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu zasady proporcjonalności, zasady, że kara musi odpowiadać naruszeniu, oraz zasady równego traktowania, ponieważ grzywna nałożona na skarżącą jest nieproporcjonalna do wagi naruszenia. Skarżąca podnosi w tym względzie, że:

— w przypadku naruszenia ze względu na cel Komisja winna rozważyć „charakter” i „zdolność” na omawianym rynku oraz kontekst gospodarczy przy ocenie i sprawdzeniu jego wagi;

— z odpowiedniej analizy wynika, że w niniejszej sprawie istniały zasadnicze względy pozwalające uznać, że naruszenie skarżącej było mniej poważne niż Komisja przyjęła, stosując mnożnik oparty na wadze naruszenia.

5) Zarzut piąty opiera się na naruszeniu obowiązku uzasadnienia i zasady proporcjonalności z uwagi na zwiększenie kwoty podstawowej grzywny poprzez dodatkowe podwyższenie o 16 % celem zapewnienia skutku odstraszającego.

6) Zarzut szósty opiera się na naruszeniu prawa, błędzie w zakresie ustaleń faktycznych oraz oczywistych błędach w ocenie, a także naruszeniu zasad uzasadnionych oczekiwań lub równego traktowania oraz komunikatu w sprawie współpracy, jako że Komisja przyznała skarżącej najniższą obniżkę grzywny z tytułu współpracy, mimo że skarżąca była pierwszym przedsiębiorstwem, które wystąpiło o obniżenie grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy.

7) Zarzut siódmy opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu zasady równego traktowania oraz zasady proporcjonalności poprzez nieprzyznanie skarżącej obniżki grzywny, jako że Komisja nie uwzględniła dostatecznie okoliczności, że udział skarżącej w naruszeniu był ograniczony i że skarżąca nie uczestniczyła we wszystkich elementach naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-54/11)

(2011/C 80/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7700 z dnia 16 listopada 2010 r. zmniejszającej pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dla zintegrowanego programu operacyjnego w ramach celu 1 dla Andaluzji (2000–2006) nr CCI 2000.ES.16.1.PO.003 w zakresie, w jakim nakłada 100 % korektę finansową wydatków finansowanych przez EFRR w odniesieniu do zamówień nr 2075/2003 i nr 2120/2005.

obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 39 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1) ze względu na to, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję nie dotrzymując terminu trzech miesięcy od zorganizowanego przez nią przesłuchania lub ewentualnie od przekazania dodatkowych informacji przez władze hiszpańskie.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia polegającego na niewłaściwym zastosowaniu art. 39 ust. 3 lit. b) ww. rozporządzenia nr 1260/1999 ze względu na to, że Komisja stosuje korektę finansową do zamówień nr 2075/2003 i nr 2120/2005 z uwagi na istnienie domniemych nieprawidłowości w procedurze zastosowanej przy ich udzielaniu, podczas gdy stosowanie procedury negocjacyjnej z pominięciem ogłoszeń było w pełni uzasadnione przepisami art. 6 ust. 3 lit. b) i c) Dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę (Dz.U. L 199, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Castelnou Energía przeciwko Komisji

(Sprawa T-57/11)

(2011/C 80/59)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Castelnou Energía, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: E. Garayar, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;

— stwierdzenie — na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej — nieważności decyzji, oraz